

KALASTUSHALLITUKSEN KIRJANEN N:o 2.

Määräshallitus,
Kalat. Osasto
Tutkimusosasto.

KALASTUSTA KOSKEVAT
MÄÄRÄYKSET

POHJOISELLA JÄÄMERELLÄ
PETSAMON ALUEELLA

HELSINKI 1925

KALASTUSHALLITUKSEN KIRJANEN N:o 2.

Maataloushallitus
Kalataloudellinen
Tutkimustoimisto

KALASTUSTA KOSKEVAT
MÄÄRÄYKSET

POHJOISELLA JÄÄMERELLÄ
PETSAMON ALUEELLA

HELSINKI 1923

1900—23

VALTIONEUVOSTON KIRJAPAINO

Kalastusta koskevat Määräykset

Pohjoisella Jäämerellä Petsamon alueella.

Tarton rauhassa, joka tehtiin lokakuussa 1920, huovutti Venäjä Suomelle nykyisen Petsamon alueen Pohjoisen Jäämeren rannalla.

Tarton
rauhan-
sopimus.

Rauhansopimuksen 7:n artiklan mukaan on Suomen kansalaisilla oikeus harjoittaa kalastusta ja vapaasti kulkea kalastusaluksilla sillä osalla Venäjän aluevettä, joka sijaitsee Kalastajasaarenon pohjois- ja itäpuolella, eli, tarkemmin määriteltynä, Vaitolahden kylästä Sharapovin niemeen asti. Samoin on Venäjän kansalaisilla oikeus kalastuksen harjoittamiseen Suomelle kuuluvan Petsamon rannikon aluevedellä. Samalla määrätään sopimuksessa, että molemmat sopimusvaltiot tulevat myöhemmin tekemään erikoisen sopimuksen siitä, millä ehdoilla ja missä järjestyksessä on oikeus kalastaa ja kalastusaluksilla liikkua näin muodostuneella yhteisellä kalastusalueella.

Rauhansopimuksessa määrätään vielä, että yhteisen kalastusalueen rannikolla molempien valtioiden kansalaiset ovat oikeutettuja astumaan maihin ja rakentamaan tarpeellisia majailu- ja va-

rastosuojia sekä muita kalastuksen ja kalanjalostuksen vaatimia rakennuksia ja laitoksia.

Suomen
ja Venäjän
väläinen
kalastus-
sopimus.

Lokakuun 21 p:nä 1922 allekirjoitettiin edellä mainittu rauhansopimuksen edellyttämä kalastussopimus, jossa annetaan tarkempia määräyksiä kalastuksen harjoittamisesta. Sen mukaan ulotetaan toiminta yhteisellä kalastusalueella koskemaan, paitsi varsinaista kalastusta, myöskin hylkeenpyyntiä. Lukuunottamatta yksityisiä kansalaisia ovat sitäpaitsi ne järjestöt ja yhtymät, jotka kalastustoiminnassaan käyttävät oman maansa kansalaisia, oikeutettuja harjoittamaan kalastusta vieraalla aluevedellä. Kummankin maan kalastus-alueet ovat oikeutetut vapaasti liikkumaan toisen valtakunnan aluevesillä, ehdolla että ne noudattavat siellä voimassaolevia tai vastedes annettavia merenkulkua ja meriliikenteen turvallisuutta koskevia yleisiä määräyksiä. Myrskyn ja muun hädän sattuessa ovat kalastus-alueet oikeutetut etsimään suojaa kummankin maan kaikissa satamissa, vuonoissa ja lahdissa, siis myöskin yhteisen kalastusalueen ulkopuolella.

Niillä suomalaisilla, jotka harjoittavat kalastusta tai hylkeenpyyntiä Venäjän puolella, on sama oikeus kuin Venäjän omilla kansalaisilla astua maihin tämän vesialueen rannikolla, samoin kuin oikeus suorittaa siellä alustensa ja pyyntineuvojensa tarpeelliset korjaukset, nostaa ne maalle sekä siellä purkaa, suolata, kuivata, jalostaa ja poislähtöönensä saakka säilyttää saaliinsa. Tätä varten saavat he riittävän matkan päähen vesirajasta rakentaa vajoja, kuivuhuoneita, majoja y. m. Terveydellisessä suhteessa ovat

nämät laitokset paikallisten viranomaisten silmälläpidon alaisia ja muutenkin on niiden suhteen noudatettava niitä määräyksiä, mitkä ovat voimassa Venäjän omien kansalaisten vastaviin laitoksiin nähden. Samallaiset oikeudet ja velvollisuudet, jotka tässä suhteessa koskevat Suomen kansalaisten toimintaa Venäjän alueella, koskevat myöskin Venäjän kansalaisia Suomen alueella. Oleskelu ja majoileminen vieraan valtakunnan alueella ei kuitenkaan tarkoita vakinaista asettumista sinne, vaan majoilua pyyntikauden alusta siihen saakka, että kalastustoiminnasta aiheutuneet työt ovat päättyneet.

Mikäli jompikumpi maa määrää omalla alueellaan veroja tai muita maksuja kalastuksen harjoittamisesta oman maansa kansalaisille, koskevat ne myöskin siellä kalastavia vieraan maan alamaisia. Itse saalis saadaan kuitenkin kuljettaa pois minkäänlaisia tulli- tai muita maksuja suorittamatta.

Se joka vieraan valtakunnan aluevedellä kalastaessaan rikkoo siellä voimassa olevia lakeja ja määräyksiä, tuomitaan sen maan tuomioistuimissa ja rangaistaan sen lakien mukaan. Ettei kukaan tietämättään tekisi tällaista rikosta, on sovittu, että sopimusvalliot ilmoittavat toisilleen (kaikista yhteisen kalastusalueen ja sen rannikkojen suhteen annetuista asetuksista ja määräyksistä, jotka koskevat kalastusta ja sen silmälläpitoa, kalastus- ja muiden alusten liikkumista ja turvallisuutta, rannikkosuojelusta ja tullivartiointia.

Sopimuksessa määrätään vielä, että kaikkien kalastusalueiden tulee toisen valtakunnan alueella

liikkuessaan olla varustetut selvästi näkyvillä numeroilla ja kotipaikkaa osoittavilla kirjaimilla, jotapaitsi aluksessa pitää aina olla mukana laivakirja, johon on merkitty aluksen kansallisuus, omistaja, kotipaikka ja aluksen tuntomerkit.

Kalastus-
alus-
rekisteröi-
minen ja
merkittä-
minen.

Lukuunottamatta sitä, että edellä selitetty kalastussopimuksin Suomen ja Venäjän välillä edellyttää, että Venäjän aluevedellä liikkuvat suomalaiset alukset ovat varustettavat laivakirjoilla ja tuntomerkeillä, vaatii sitä myöskin yleinen järjestys ja useat muutkin seikat. Asetuksella helmik. 17 p:ltä 1923 onkin määrätty, että kaikki suomalaiset alukset, joita käytetään avomerikalastukseen tai kalankuljetukseen Pohjoisella Jäämerellä, ovat merkittävät erityiseen kalastusalusrekisteriin ja varustettavat erityisellä rekisteritodistuksella, joka vastaa kalastussopimuksessa vaadittua laivakirjaa, sekä sitäpaitsi erikoisilla tuntomerkeillä. Myöskin aluksiin kuuluvat pyyntiveneet (turrit) ovat merkittävät tuntomerkeillä. Sitävastoin ei alukseen kuuluvaa soutuvenettä (jollaa) ole rekisteröitävä. Rekisteröiminen ei myöskään koske sellaista soutuvenettä, jota käytetään ainoastaan vuonokalastuksessa tai hylkeenpyynnissä Petsamon alueella, mutta jos sitä käytetään Venäjän aluevedellä, on se sekä rekisteröitävä että varustettava tuntomerkeillä. Jos tällainen soutuvene Venäjän puolella kalastettaessa seuraa isompaa alusta, on sitä pidettävä pyyntiveneenä ja se on silloin merkittävä sen mukaisesti.

Kalastusalusrekisteriin merkittävät alukset jaetaan kolmeen luokkaan, ja kuuluvat ensimmäiseen luokkaan ne kannelliset alukset, joiden bruttoveto-

määrä on 25 tonnia tai enemmän, toiseen luokkaan ne kannelliset alukset, joiden pituus on 30 jalkaa tai enemmän, mutta bruttovetomäärä on alle 25 tonnia ja kolmanteen luokkaan ne kannelliset alukset, joiden pituus on alle 30 jalkaa, sekä kaikki avonaiset alukset.

Kalastusalusrekisteriä pitää Petsamon kihlakunnan kruununvuoti, jolle alus rekisteröimistä varten on ilmoitettava joko suullisesti tai kirjallisesti. Ilmoituksessa on mainittava aluksen nimi, aluksen laji (purjealus, konevoimalla kulkeva alus, proomu), rakennusaine, taklauksen laatu, kulkeeko alus höyryllä tai polttomoottorilla, mihin rekisteriluokkaan se kuuluu, aluksen bruttovetomäärä tai, ellei sillä tarvitse mittauskirjaa olla ¹⁾, sen pituus, suurin leveys ja suurin syvyys, alukseen kuuluvien pyyntiveneiden lukumäärä, aluksen kotipaikka, omistajan tai omistajain täydellinen nimi ja kotipaikka ja miten alus on joutunut omistajansa haltuun. Elleivät nämät asiat ole rekisteriviranomaiselle (kruununvuodille) muuten tunnetut, tulee ilmoituksen olla luotettavasti todistettu.

Jos rekisteriin merkityissä asioissa tapahtuu muutoksia tai jos alus tuhoutuu, tulee käyttökelvottomaksi tai myydään ulkomaille, on tästä tehtävä luotettava ilmoitus rekisteriviranomaiselle rekisteriin merkitsemistä varten. Aluksen rekisteröimisestä samoin kuin rekisteritodistuksen antamisesta ei kanneta maksua.

Alusta ei saa käyttää tarkoitukseensa, ennenkuin se on merkitty kalastusalusrekisteriin ja va-

¹⁾ Alukselle on hankittava mittauskirja, jos sen nettovetomäärä on vähintään 19 rekisteritonnia.

rustettu tuntomerkeillä. Jos tätä määräystä vastaan rikotaan, rangaistaan syyllinen enintään sadalla päiväsakolla. Aluksen omistajan tulee huolehtia siitä, että alus ilmoitetaan rekisteriin ja varustetaan tuntomerkeillä. Jos aluksella on useita omistajia, on heidän valittava keskuudestaan joku näistä asioista huolta pitämään, ja on hän silloin vastuunalainen näiden tehtävien suorittamisesta. Ellei tällaista huolehtijaa ole valittu, ovat aluksen kaikki omistajat vastuunalaisia siitä.

Kun alus on merkitty rekisteriin, annetaan sille rekisteritodistus, joka vastaa kalastussopimuksessa mainittua laivakirjaa. Tämä todistus on pidettävä laivalla aina, kun alusta käytetään. Siihen ei kukaan yksityinen henkilö saa tehdä minkäänlaisia merkintöjä. Jos itse rekisteriin merkityissä asioissa tapahtuu muutos, merkitsee rekisteriviranomainen sen myöskin rekisteritodistukseen.

Samalla kun alus merkitään rekisteriin, annetaan sille numero, n.s. rekisterinumero, jota on käytettävä aluksen tuntomerkkinä.

Niistä tuntomerkeistä, joilla alus on varustettava, antoi Valtioneuvosto päätöksellä helmik. 23 p:ltä 1923 tarkemmat määräykset. Niiden mukaan on aluksen keulan kummallekin puolelle mahdollisimman korkealle maalattava valkoisella värillä mustalle pohjalle kirjain *P* sekä aluksen rekisterinumero, jota erottamaan pannaan valkoiseksi maalattu neliö. Jos laivan kyljessä on epätasaisuuksia, jotka häiritsevät merkkien selvyyttä, ovat ne täytettävät ennen merkkien maalaamista.

Valtioneuvoston päätöksessä on tarkoin määrätty merkin muoto ja koko, joka vaihtelee sen

mukaan, mihin luokkaan alus kuuluu. Seuraava taulukko esittää mustan pohjavärin kokoa eri luokissa:

Mustan pohjavärin suuruus on:						
Kun merkinumerossa on	I:ssä luokassa		II:ssä luokassa		III:ssä luokassa	
	Pituus sm.	Korkeus sm.	Pituus sm.	Korkeus sm.	Pituus sm.	Korkeus sm.
Yksi numero	138	65	80	37	46,5	23
Kaksi numeroa ..	177	65	103	37	60,5	23
Kolme numeroa .	216	65	126	37	74,5	23

Huomautus. Jos tuntomerkissä on numero 1, on mustan pohjavärin pituus I:ssä luokassa 21 sm, II:ssä luokassa 11 sm ja III:ssä 6,5 sm lyhyempi kuin ylempänä on mainittu.

Valtioneuvoston päätöksessä on tarkasti mainittu *P*-kirjaimen ja numeroiden leveys ja korkeus sekä niiden viivapaksuus eri luokissa, samoin kuin numeroiden välimatkat ja muut merkin muotoon vaikuttavat seikat. Tässä suhteessa viitataan I:seen §:ään sanotussa päätöksessä, joka on otettu tämän kirjasen loppuun (s. 22).

Alukseen kuuluvat pyyntiveneet (turrit) ovat varustettavat samalla tuntomerkillä kuin itse alus. Koska ne ovat avonaisia veneitä, kuuluvat ne III:nteen luokkaan ja ovat sen mukaisesti merkitävät. Sitäpaitsi on pyyntiveneen peräosan molemmille puolille maalattava mustalle pohjalle valko-

nen lisännumero, joka osottaa pyyntiveneiden järjestystä. Jos siis pyyntiveneitä on ainoastaan yksi, on sen lisänumerona 1, jos niitä on kaksi on toisella lisänumerona 1, toisella 2 j.n.e. Lisänumeron koko on sama kuin toiseen luokkaan kuuluvien merkkinumeroiden.

Erehdyksien välttämiseksi tuntomerkkien maalaamisessa ja helpottaakseen tätä työtä, on valtion puolesta hankittu sinkkikaavioita, jotka ovat siten tehdyt, että, asettamalla peräkkäin tarpeelliset numerot, koko tuntomerkki tulee täydellisesti esille, osottaen sekä mustan pohjaväriin suuruuden että *P*-kirjaimen ja numeroiden ko'on, muodon ja niiden välimatkat sekä kirjainta ja numeroa erottavan neliön. *P*-kirjaimen sekä numeroiden samoin kuin mainitun neliön ääriiviivat ovat kaavioihin merkityt tiheään sijoitetuilla reijillä.

Nämä kaaviot säilytetään rekisteriviranomaisen luona, missä ne ovat käytettävänä.

Niitä käytettäessä asetetaan tarvittavat kaaviot oikeaan järjestykseen pöydälle levitetylle paperille, minkä jälkeen paperille tehdään kynällä merkit osottamaan *P*-kirjainta ja numeroa sekä niitä erottavaa neliötä sekä merkitään kaavioyhdistelmän ulkorajat, jotka osottavat mustan pohjaväriin suuruuden. Näin saadaan tuntomerkkiä osottava paperimalli.

Kun aluksen keulaan on ensin maalattu määrätyn suuruinen pohjaväri ja kun maali siinä on kuivunut asetetaan äsken mainittu paperimalli sen päälle, niin että se täydelleen peittää pohjaväriin. Tämän jälkeen paperissa olevat merkit piirretään jollain terävällä esineellä laivan laitaan.

Kun paperi on poistettu, maalataan laivan tuntomerkit valkoisella värillä mustalle pohjaväriin piirrettyjen merkkien mukaan. Tuntomerkit ovat maalattavat ainakin kaksi kertaa, ettei musta väri kuulla läpi ja estä merkkien selvyyttä.

Kalastushallituksessa toukokuulla 1923.

Petsamolaisen kalastusaluksen tuntomerkki.

Sopimus

Suomen ja Venäjän välillä kalastuksen ja hylkeenpyynnin harjoittamisesta molempien maiden aluevesillä Pohjoisella Jäämerellä.

1 artikla.

Suomi myöntää Venäjän kansalaisille sekä selalaisille venäläisille järjestöille ja yhtymille, jotka elinkeinon harjoittamiseen käyttävät Venäjän kansalaisia, oikeuden oman maan kansalaisten ohella harjoittaa kalastusta ja hylkeenpyyntiä Venäjän Suomelle rauhansopimuksen mukaan lokakuun 14 päivältä 1920 luovuttaman Pohjois-Jäämeren rannikon aluevesillä.

Venäjä puolestaan myöntää Suomen kansalaisille sekä sellaisille suomalaisille järjestöille ja yhtymille, jotka elinkeinon harjoittamiseen käyttävät Suomen kansalaisia, vastaavat oikeudet kalastuksen ja hylkeenpyynnin harjoittamiseen Venäjälle jääneen Kalastajasaarenon pohjoisen ja itäisen rannikon aluevesillä Sharapovin niemeen asti.

2 artikla.

Edellisessä artiklassa mainituilla vesillä ovat molempien sopimusvaltioiden kansalaiset, järjestöt ja yhtymät oikeutetut harjoittamaan kalastusta

ja hylkeenpyyntiä kaikkina vuodenaikoina, kaikilla omille kansalaisille luvallisilla keinoilla ja välineillä, sekä rannalta että aluksista, niiden suuruuteen, taklinkiin ja varustukseen katsomatta.

3 artikla.

Kummankin maan kalastusalukset ovat oikeutetut vapaasti liikkumaan kaikilla ensimmäisessä artiklassa mainituilla aluevesillä ehdolla, että ne noudattavat asianomaisilla aluevesillä voimassa olevia tai vastedes annettavia merenkulkua ja meriliikenteen turvallisuutta koskevia yleisiä määräyksiä.

Kalastusalukset ovat oikeutetut etsimään suojaa myrskyn ja muun hädän sattuessa kummankin maan kaikissa satamissa, vuonoissa ja lahdissa.

4 artikla.

Toisen sopimusvaltion kansalaisilla, järjestöillä ja yhtymillä, jotka harjoittavat kalastusta ja hylkeenpyyntiä ensimmäisessä artiklassa mainituilla toisen valtion vesillä, on sama oikeus kuin oman maan kansalaisilla edellämainitussa tarkoituksessa astua maihin näiden vesien rannoilla, suorittaa siellä alustensa ja verkkojensa tarpeelliseksi käynnystä korjausta, nostaa alukset ja verkot maihin, kuin myös siellä purkaa, suolata, kuivata, jalostaa ja poislähtöönsä saakka säilyttää saaliinsa.

Tässä tarkoituksessa saavat he rakentaa rannalle riittävän matkan päähän vesirajasta erilaatuisia laitoksia, kuten vajoja, kuivuuhuoneita, majailusuoja j. n. e. samoin kuin muuttaa ja siirtää kaikki nämä laitokset tarpeen vaatiessa toiseen paikkaan

samalla rannikkoalueella. Terveydellisessä suhteessa ovat nämä laitokset paikallisten viranomaisien silmälläpidon alaisia ja on niiden suhteen noudatettava samoja määräyksiä, mitkä ovat voimassa oman maan kansalaisten vastaaviin laitoksiin nähden.

5 artikla.

Ensimmäisessä artiklassa mainituilla toisen sopimusvaltion vesillä kalastusta ja hylkeenpyyntiä harjoittavat toisen sopimusvaltion kansalaiset, järjestöt ja yhtymät ovat veroihin ja muihin maksuihin nähden samassa asemassa kuin oman maan kansalaiset. Pyytämänsä saaliin, johon myös luetaan syöttikala, sekä jalostamansa tuotteet ovat he oikeutetut mukaan viemään tulli- tai muita maksuja suorittamatta.

6 artikla.

Kalastusalusten tulee ensimmäisessä artiklassa mainituilla vesillä liikkua olla varustettuja selvästi näkyvillä numeroilla ja kotipaikkaa osoittavilla kirjaimilla. Sen ohessa tulee niillä olla laivakirjat, joista käy selville niiden kansallisuusomistaja, kotipaikka ja tuntomerkit.

7 artikla.

Sopimusvaltiot sitoutuvat ilmoittamaan toisilleen kaikista ensimmäisessä artiklassa mainittujen vesien ja niiden rannikkojen suhteen annetuista asetuksista ja määräyksistä, jotka koskevat kalastusta ja sen silmälläpitoa, kalastus- ja muiden alus-

ten liikkumista ja turvallisuutta, rannikkosuojelusta ja tullivartiointia.

Kaikista muutoksista ja täydennyksistä näihin asetuksiin ja määräyksiin on toiselle sopimusvaltiolle ilmoitettava mahdollisimman hyvissä ajoin.

8 artikla.

Kumpikin sopimusvaltio ryhtyy puolestaan kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin tämän sopimuksen voimaansaattamiseksi ja valvoo sen määräysten tarkkaa noudattamista maa- ja vesialueillaan.

Joka toisen sopimusvaltion alueella tämän sopimuksen nojalla liikkua tai harjoittaessaan siellä kalastusta tai hylkeenpyyntiä rikkoo tämän valtion lakeja ja määräyksiä, tuomittakoon sen tuomioistuimissa ja rangaistakoon sen lakien mukaan.

9 artikla.

Kaikissa niissä suhteissa, joita tässä sopimuksessa ei mainita, ovat kummankin sopimusvaltion kalastusta tai hylkeenpyyntiä harjoittavat kansalaiset toisen valtion alueella ollessaan samojen lakien ja asetusten alaisia kuin muutkin ulkomalaiset.

10 artikla.

Tämä sopimus on ratifioitava ja tulee ratifioitujen kappalten vaihdon tapahtua Moskovassa niin pian kuin mahdollista.

11 artikla.

Tämä sopimus on voimassa kymmenen vuotta siitä lukien kuin ratifioidut kappaleet ovat asianmukaisesti vaihdetut, ja jatkuu edelleenkin aina kymmenen vuotta kerrallaan, ellei sitä jommankumman sopimuspuolen taholta irtisanota vähintään yhtä vuotta ennen jonkun kymmenvuotiskauden päättymistä.

12 artikla.

Tämä sopimus on laadittu kahdessa kappaleessa suomen-, ruotsin- ja venäjänkielellä ja ovat kaikki tekstit yhtä todistusvoimaisia.

Asetus

Pohjoisella Jäämerellä kalastusta harjoittavien suomalaisten alusten rekisteröimisestä ja tuntomerkeistä.

1 §.

Suomalaiset alukset, joita käytetään avomerikalastukseen tai kalan kuljetukseen Pohjoisella Jäämerellä, ovat, ennenkuin niitä sellaiseen tarkoitukseen käytetään, merkittävät erityiseen kalastusalusrekisteriin ja varustettavat tästä annetulla todistuksella sekä erikoisilla tuntomerkeillä.

Määräys tuntomerkeillä varustamisesta koskee myöskin kalastusaluksiin kuuluvia pyyntiveneitä.

Tämä asetus ei koske alukseen kuuluvaa soutuvenettä (jollaa) eikä myöskään sellaisia soutu- tai muita veneitä, joita käytetään ainoastaan vuonokalastukseen tai hylkeenpyyntiin Petsamon alueella.

2 §.

Kalastusalusrekisteriä pitää vahvistetun kaavan mukaisesti Petsamon kihlakunnan kruununvouti.

3 §.

Kalastusalusrekisteriin merkittävät alukset jaetaan kolmeen luokkaan.

Ensimmäiseen luokkaan kuuluvat kannelliset alukset, joiden bruttovetomäärä on 25 tonnia tai enemmän.

Toiseen luokkaan kuuluvat kannelliset alukset, joiden pituus on 30 jalkaa tai enemmän, mutta bruttovetomäärä on alle 25 tonnin.

Kolmanteen luokkaan kuuluvat kannelliset alukset, joiden pituus on alle 30 jalkaa, sekä kaikki avonaiset alukset.

4 §.

Alukselle on rekisteriin merkittäessä annettava numero siinä järjestyksessä, kuin se on rekisteröitäväksi ilmoitettu; kuitenkin merkitään rekisteristä poistettu alus, joka siihen jälleen otetaan, entisen numeronsa kohdalle.

Kustakin aluksesta on sitäpaitsi rekisteriin merkittävä:

1) aluksen nimi kansallisuustodistuksen mukaan tai, ellei sellaista ole alukselle annettu, siitä muuten käytetty nimi;

2) aluksen laji (purjealus, konevoimalla kulkeva alus, proomu), rakennusaine, taklauksen laatu sekä konevoimalla kulkevasta aluksesta sen lisäksi, kulkeeko se höyryllä tai polttomoottorilla;

3) aluksen rekisteriluokka;

4) aluksen bruttovetomäärä suomalaisen mittauskirjan mukaan tai, ellei sille voimassaolevien säännösten mukaan tarvitse mittauskirjaa antaa, aluksen päämitat ilmoittamalla pituus, suurin leveys ja suurin syvyys;

5) alukseen kuuluvien pyyntiveneiden lukumäärä;

6) aluksen kotipaikka;

7) omistajan tai omistajain täydellinen nimi ja kotipaikka;

8) omistajan saanto;

9) aika, jolloin rekisteröiminen on tapahtunut; sekä

10) aika, jolloin alus on poistettu rekisteristä, ja syy siihen.

5 §.

Rekisteriin ilmoittaminen voi tapahtua suullisesti tai kirjallisesti, ja pitää siihen sisältyä ilmoitukset kaikista niistä seikoista, jotka rekisteri käsittää.

Ilmoitusten tulee olla luotettavasti todistettuja, elleivät ne ole asianomaiselle virkamiehelle muuten tunnetut.

6 §.

Kun alus on rekisteriin merkitty, on sille annettava vahvistetun kaavan mukainen rekisteritodistus.

Rekisteritodistus on, alusta tarkoitukseensa käytettäessä, aina säilytettävä aluksella.

Aluksen omistaja, päällikkö tai yksityinen henkilö älköön tehkö merkintöjä rekisteritodistukseen.

7 §.

Jos aluksesta rekisteriin merkityissä asioissa tapahtuu muutoksia, on niistä kahden kuukauden kuluessa rekisteriin merkitsemistä varten ilmoitettava ja muutos luotettavasti selvitettävä.

Ilmoitettu muutos on myös rekisteritodistukseen merkittävä.

Samoin on, jos alus tuhoutuu, tulee käyttökeltottomaksi tai myydään ulkomaille, ilmoitus tästä tehtävä kahden kuukauden kuluessa rekisteriin merkitsemistä varten.

8 §.

Aluksen ilmoittaminen rekisteriin ja sen varustaminen tuntomerkeillä on aluksen omistajan tehtävä tai, jos omistajia on useita, sen heistä, joka on valittu siitä huolta pitämään. Ellei tällaista huolehtijaa ole valittu, ovat aluksen kaikki omistajat vastuunalaisia alussa mainittujen tehtävien suorittamisesta.

9 §.

Jos kalastusalusrekisteriin merkittävää alusta käytetään tarkoitukseensa, ennenkuin se on rekisteriin ilmoitettu ja varustettu tuntomerkeillä, tai jos tämän asetuksen määräyksiä muuten rikotaan, rangaistakoon syyllinen enintään sadalla päiväsakolla.

10 §.

Rekisteröimisestä ja rekisteritodistuksen antamisesta ei kanneta maksua.

11 §.

Vuosittain tammikuun kuluessa on jäljennös edellisenä vuonna tehdyistä rekisterimerkinnöistä lähetettävä kalastushallitukselle.

12 §.

Valtioneuvosto vahvistaa kalastusalusrekisterin ja siitä annettavien rekisteritodistusten kaavan, sekä antaa tarkemmat määräykset alusten tuntu-merkeistä.

13 §.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä toukokuuta 1923.

Valtioneuvoston päätös

Pohjoisella Jäämerellä kalastusta harjoittavien suomalaisten alusten tuntomerkeistä.

1 §.

Kalastusalusrekisteriin merkityn aluksen keulaan kummallekin sivulle on pantava kirjain P ja aluksen rekisterinumero. Kirjain ja numerot ovat maalattavat valkoisella värillä mustalle pohjalle, eri luokissa seuraavien tarkempien määräysten mukaan:

Ensimmäisessä luokassa.

Mustan pohjaväriin korkeus on oleva 65 cm, ja tulee sen pituudelleen ulottua 27 cm P-kirjaimen eteen ja yhtä paljon viimeisen numeron taakse.

Kirjaimen ja numeroiden korkeus on oleva 45 cm ja niiden leveys 27 cm, lukuunottamatta numeroa 1, jonka leveyden, samoin kuin kaikkien numeroiden viivapaksuuden tulee olla 6 cm.

Numeroiden välin tulee olla 12 cm.

P-kirjainta ja merkkinumeroa erottamaan, 12 cm päähän kummastakin, pannaan valkoiseksi maalattu neliö, jonka sivun pituus on 6 cm.

Toisessa luokassa.

Mustan pohjaväriin korkeus on oleva 37 cm, ja tulee sen pituudelleen ulottua 15 cm P-kirjaimen eteen ja yhtä paljon viimeisen numeron taakse.

Kirjaimen ja numeroiden korkeus on oleva 25 cm ja niiden leveys 15 cm, lukuunottamatta numeroa 1, jonka leveyden, samoin kuin kaikkien numeroiden viivapaksuuden tulee olla 4 cm.

Numeroiden välin tulee olla 8 cm.

P-kirjainta ja merkkinumeroa erottamaan, 8 cm päähän kummastakin, pannaan valkoiseksi maalattu neliö, jonka sivun pituus on 4 cm.

Kolmannessa luokassa.

Mustan pohjaväriin korkeus on oleva 23 cm, ja tulee sen pituudelleen ulottua 9 cm P-kirjaimen eteen ja yhtä paljon viimeisen numeron taakse.

Kirjaimen ja numeroiden korkeus on oleva 15 cm ja niiden leveys 9 cm, lukuunottamatta numeroa 1, jonka leveyden, samoin kuin kaikkien numeroiden viivapaksuuden tulee olla 2,5 cm.

Numeroiden välin tulee olla 5 cm.

P-kirjainta ja merkkinumeroa erottamaan, 5 cm päähän kummastakin, pannaan valkoiseksi maalattu neliö, jonka sivun pituus on 2,5 cm.

2 §.

Alukseen kuuluvat pyyntiveneet ovat varustettavat samoilla tuntomerkeillä kuin itse alus, jota paitsi niiden peräosan molemmille puolille on pantava pyyntiveneiden järjestystä osoittava lisännumero valkoiseksi maalattuna mustalle pohjalle.

Tämän numeron suuruuden tulee olla sama kuin toiseen luokkaan kuuluvien alusten merkinumeroiden.

3 §.

Alusten tuntomerkit ovat sovitettavat mahdollisimman korkealle. Jos epätasaisuudet laivan kyljessä häiritsevät merkkien selvyyttä, ovat ne täytettävät.

Tätä kaikki asianomaiset noudattakoot.